

De misdadige pachters en hun gewelddadige moord op de erfgenaam, Matth.21, Mark.12, en Lucas 20.

Matth.21:33 ¶ *Hoort een andere gelijkenis. Er was een heer des huizes, die een wijngaard plantte, en zette een tuin daarom, en groef een wijnpersbak daarin, en bouwde een toren, en verhuurde dien den landlieden, en reisde buiten 's lands.*

34 *Toen nu de tijd der vruchten genaakte, zond hij zijn dienstknechten tot de landlieden, om zijn vruchten te ontvangen.*

35 *En de landlieden, nemende zijn dienstknechten, hebben den een geslagen, en den anderen gedood, en den derden gestenigd.*

36 *Wederom zond hij andere dienstknechten, meer in getal dan de eersten, en zij deden hun desgelijks.*

37 *En ten laatste zond hij tot hen zijn zoon, zeggende: Zij zullen mijn zoon ontzien.*

38 *Maar de landlieden, den zoon ziende, zeiden onder elkander: Deze is de erfgenaam, komt, laat ons hem doden, en zijn erfenis aan ons behouden.*

39 *En hem nemende, wierpen zij hem uit, buiten den wijngaard, en doodden hem.*

40 *Wanneer dan de heer des wijngaards komen zal, wat zal hij dien landlieden doen?*

41 *Zij zeiden tot hem: Hij zal den kwaden een kwaden dood aandoen, en zal den wijngaard aan andere landlieden verhuren, die hem de vruchten op haar tijden zullen geven.*

42 *Jezus zeide tot hen: Hebt gij nooit gelezen in de Schriften: De steen, dien de bouwlieden verworpen hebben, deze is geworden tot een hoofd des hoeks; van den Heere is dit geschied, en het is wonderlijk in onze ogen?*

43 *Daarom zeg Ik ulieden, dat het Koninkrijk Gods van u zal weggenomen worden, en een volk gegeven, dat zijn vruchten voortbrengt.*

44 *En wie op dezen steen valt, die zal verpletterd worden; en op wien hij valt, dien zal hij vermorzelen.*

45 *En als de overpriesters en Farizeeën deze Zijn gelijkenissen hoorden, verstonden zij, dat Hij van hen sprak.*

46 *En zoekende Hem te vangen, vreesden zij de scharen, dewijl deze Hem hielden voor een profeet.*

Deze gelijkenis bevat een eigenaardig verhaal, dat in veel opzichten strijdt met onze rechtsgevoelens en morele opvattingen.

De meeste gelijkenissen hadden ten doel een facet van het Rijk van Elohim te illustreren, met als bijkomend oogmerk dat de eenvoudigen het konden begrijpen, maar de diepe betekenis ervan voor de wijzen en verstandigen verborgen zou blijven. Die zouden horende wel horen en ziende wel zien, maar het niet opmerken.

Dat is in deze gelijkenis anders. Hier gaat de Heiland recht op Zijn doel af, ontmaskert de bozen en laat hen uit hun eigen mond het vonnis vellen.

De wijngaard wijst naar Jes.5, dat is Israël. De heer van de wijngaard is Elohim Zelf. In Jes.5 stelt de wijngaard zélf teleur, en in deze gelijkenis stellen de pachters teleur.

De pachters ziet onmiskenbaar op de leidlieden des volks, op de schriftgeleerden, Farizeeën en dergelijke. Hun voorouders hadden immers de profeten gestenigd en sommigen ervan gedood. Evenwel vereerden zij nu de graven van de profeten. Luk.11:47.

Toen Yashua deze gelijkenis sprak zal het gehoor in het begin instemmend hebben geluisterd. Het is altijd aangenaam naar gelijkenissen te luisteren, vooral als ánderen erdoor geraakt worden en wijzelf buiten schot blijven. O wee, wanneer wijzelf erdoor worden geraakt!

Toen Yashua met Zijn verhaal kwam tot aan het gedeelte dat de heer van de wijngaard tenslotte nog een zoon had en besloot deze tot de pachters te zenden, begon er bij de hoorders iets te lichten. Christus heeft het niet verborgen gehouden dat Hij de Zoon van Elohim was, Die men zou doden. Wel valt het te betwijfelen of de hoorders begrepen dat Hij dit van Zichzelf sprak.

Met de pachters zijn niet alleen de vroegere machthebbers genoemd en bedoeld, maar juist degenen tot wie Hij sprak, tot wie Hij gezonden was. Zij, de huidige “elite”, worden op één lijn gesteld met hun misdadige voorvaders. Uit het verhaal blijkt hun grote haat, hun samenzwering tegen de heer en zijn zoon. Deze gelijkenis is dan ook uiterst confronterend, direct en persoonlijk, maar ook weer verhullend, zodat men Hem op dit moment weer niet goed begreep.

Wanneer wij de gelijkenis lezen, rijst in ons de vraag of de heer van de wijngaard niet onvoorzichtig, niet naïef en te vertrouwelijk was tegenover zijn huurders. Als huurbaas moet je altijd maar afwachten hoe huurders zich gedragen, en in dit geval ging het goed mis.

Was het ook niet onverstandig van de heer om steeds maar weer nieuwe knechten naar de kwade pachters te sturen? En, nadat de kwade pachters sommige van zijn knechten hadden gedood, besloot de heer zijn eigen zoon te zenden. Dat is toch helemaal het toppunt van naïviteit zouden wij zeggen. Hij had een lijfwacht mee moeten geven of een legertje soldaten erop af moeten sturen, zouden wij denken.

Maar nee, niets van dat alles.

Wij zullen moeten begrijpen wat de Heiland ermee voorhad en wat de korte inhoud van de gelijkenis is.

De gelijkenis geeft in vogelvlucht weer wat Elohim's bedoelingen zijn met Zijn aarde en Zijn volk. In feite begint de gelijkenis met de strijd in Gen.3:15 tussen het vrouwenzaad en slangenzaad. Daarna geeft de gelijkenis een plaatje van de onderlinge strijd tussen Kaïn en Abel, Ezau en Jakob, uitmondend in de finale van de moord op Yashua ha Messiah, de erfgenaam. Het gaat over de **erfenis**, over het **eerstgeboorterecht**.

Het gaat over de Godsregering, over de aarde en het te herstellen rijk van Elohim. Over het offer dat gebracht moest worden voor Zijn volk, om hen te verlossen van de macht der duisternis en hen te brengen in het licht.

De gelijkenis toont heel fijntjes de strijd aan van de satanische machten om het vrouwenzaad uit te schakelen en daarna zélf de erfenis van het vrouwenzaad in bezit te nemen, zich wederrechtelijk toe te eigenen, alsof er geen Elohim, geen heer van de wijngaard is.

Was het Kaïn niet begonnen om Abel uit de weg te ruimen, omdat hij zag dat Elohim Abel en zijn offer aannam en hem en zijn offer verwierp?

Was het Ezau niet te doen om de eerstgeboortezegen die hij verkocht had terug te krijgen?

De Kaïn en Ezau nakomelingen hebben één en hetzelfde doel van hun vaderen geërfd, nl. hun eerstgeboorterecht te laten gelden. Die geschiedenis ligt besloten in deze gelijkenis en dient als achtergrond te worden gezien.

De Heiland toont ermee aan dat Hij weet wat voor vlees hij in de kuip heeft, wie het zijn waar Hij tegenover staat, met wie Hij spreekt. Zij -de Edomieten- hebben zich wel ingemengd in het huis Juda, zij hebben zich de rechten toegeëigend van Jakob. Zij noemen zich wel kinderen Abrahams, maar zij zijn het niet. Zij zijn een boos en overspelig geslacht. Zij zijn adderengebroidsels. Zij zijn kinderen van de Boze.

Mattheus 3:7 ¶ Hij dan, ziende velen van de Farizeeën en Sadduceeën tot zijn doop komen, sprak tot hen: Gij adderengebroidsels! wie heeft u aangewezen te vlieden van den toekomenden toorn?

Mattheus 12:34 Gij adderengebroidsels! hoe kunt gij goede dingen spreken, daar gij boos zijt? want uit den overvloed des harten spreekt de mond.

Mattheus 23:33 Gij slangen, gij adderengebroidsels! hoe zoudt gij de helse verdoemenis ontvliden?

Lucas 3:7 Hij zeide dan tot de scharen, die uitkwamen, om van hem gedoopt te worden: Gij adderengebroidsels, wie heeft u aangewezen te vlieden van den toekomenden toorn?

En zie eens wie hun vader is: Joh.8:44 *Gij zijt uit den vader den duivel, en wilt de begeerten uws vaders doen; die was een mensenmoorder van den beginne, en is in de waarheid niet staande gebleven; want geen waarheid is in hem. Wanneer hij de leugen spreekt, zo spreekt hij uit zijn eigen; want hij is een leugenaar, en de vader derzelve leugen.*

Het is soms moeilijk om aan het zaad te herkennen met wat voor plant wij hebben te doen. Ook is het aan de plant of boom dikwijls niet te zien of het een goede en slechte soort is. Pas aan de vrucht wordt duidelijk met wat voor plant of boom wij van doen hebben. Over het algemeen geven kwade planten en bomen in het geheel geen vrucht, dan wel kwade vruchten.

De oogst, de vrucht, is het eindstadium van de testcase, de testfase!

Welnu, de uitkomst van de testfase bij Kaïn en Abel liep uit op de moord van Abel door Kaïn. De uitkomst van de testfase van Ezau en Jakob liep uit op de verdrijving van Jakob vanwege de moordplannen van Ezau en zijn altoosdurende strijd tegen Jakob. De uitkomst van de testfase tijdens de komst van de Messias naar wat zich te dien dage “Zijn volk” noemde, liep uit op een gruwelijke moord.

De gelijkenis laat in enkele lijnen zien hoe die laatstgenoemde testfase verliep.

De pachters hadden reeds verschillende sommaties van de heer genegeerd. Sommige knechten van de heer hadden zij kwalijk behandeld. Andere knechten van de heer hadden zij gedood. Toe maar!

Tenslotte zien zij de zoon van de heer aankomen, de zoon die Hem lief was, de erfgenaam, dus de oudste zoon. Dan ineens begint het gekonkel. Ze houden een soort snel-beraad. De machtswellust en de drang naar bezit verblindde hen. Zij kunnen opeens niet meer normaal denken. Ze redeneren dan ook zo dom en krom als het maar kan, daarbij de macht van hun heer totaal onderschattend. Ze trekken zich niets van hun heer aan, van het erfrecht, etc.

Macht verblindt, macht maakt in veel gevallen corrupt. Dat zien wij alom bij overheden en gezag-functies. Immers, het is een dwaze redering zoals in Matth.21:38 staat. Het is een misdadig overleg, complotterend, waarvan het resultaat was de koelbloedige moord op de erfgenaam, waarna men deze buiten de wijngaard wierp, zonder begrafenis, als oud vuil.

Rechtskundig heeft hun redenering geen enkele grond, geen enkele logica. Het moet wel een heel vervallen moordenaarsmaatschappij zijn waarin een

rechter aan moordenaars de erfenis zou toewijzen aan lieden die een wettige erfgenaam vermoord hebben.

De pachters wilden niet langer pachters zijn. Het kon nu wel eens, vonden zij. De heer moest maar zien. Altijd maar weer de eis om vruchten. Laat hijzelf aan de arbeid gaan en ons niet uitbuiten, zo redeneerden zij.

De huurders wisten hun positie als huurder niet meer. Door een hoogmoedswaanzin-complex meenden zij de baas wel een lesje te kunnen leren, meenden zij de erfenis wel voor hem te kunnen regelen en naar zichzelf toe te halen. Zij speelden voor heer en koning in een gehuurd object. Ze zagen de huurbaas niet meer staan, ze waren verblind door hun waanzinnige denkbeelden. Het demonstreert hoe onbetamelijk en onredelijk hun gedrag was, toen zij de zoon van de heer vermoordden. Zij toonden geen enkel respect voor het gezag, voor de positie van de heer.

*De kwade pachters luisteren naar
een afgezant*

Druiventreders

Zij wilden de wijngaard voor zichzelf hebben en alle vrucht voor zichzelf houden. Dit wijst op de joden als de “bewaarders” van de woorden van Elohim, van het verbond. Zij wilden zelfbeschikking en niet langer verantwoording afleggen, niet langer wachten op de vervulling van het Rijk van Elohim.

Wanneer een knecht voor baas gaat spelen, is het hoog tijd dat de echte baas hem ontslaat. Wanneer huurders voor huurkoning gaan spelen, is het tijd dat de echte huurbaas hun de huur opzegt en hen sommeert te vertrekken. En alzo zal de heer van de wijngaard hen een kwade dood aandoen!

De Heiland ontmaskert en typeert de joden, de kwade pachters als rovers, een stel brute moordenaars, piraten. Om hun geroofd goed mogelijk te kunnen behouden vermoorden zij de erfgenaam, de zoon die de heer van de wijngaard erg lief was. Zij zochten de heerschappij en het bezit, de erfenis. Zij moesten zichzelf verhogen, maar kwamen daardoor juist ten val. Hen stond een wrede dood te wachten. Toen zij de erfgenaam hadden vermoord kwamen zij erachter dat ook nú de wijngaard voor hen nog geen rusteloos bezit was geworden. De heer liet het er niet bij zitten. De dood van de erfgenaam maakte een eind aan het taaie geduld van de heer. Zij hadden gespeculeerd op het feit dat de heer het verder zou laten begaan.

Nee, “de heer zal komen en de kwade pachters een wrede dood aandoen en de wijngaard aan anderen **geven** (dus niet meer verhuren! Eigenlijk was de Heiland nog zeer mild in zijn spreken tot de religieuze elite, door te suggereren dat de wijngaard “verhuurd” zou zijn. Nee, zij hadden zich ingemengd en in feite zich de wijngaard reeds wederrechtelijk toege-eigend).

Marcus en Lucas spreken met nadruk over “geven”.

Na de dood van de Zoon is de wijngaard pas **wé**rkelijk erfenis geworden. Een erfenis kan niet gekocht worden, slechts “gegeven” en uitgedeeld. De erfenis wordt gegeven aan hen die het waardig zijn, erfgenamen zijn.

Hetgeen de pachters dachten te krijgen, naar zich toe trachtten te halen, desnoods met geweld en moord, ging aan hun neus voorbij en werd aan anderen gegeven, nl. aan de rechtmatigen, Rom.11:7.

Er is nu geen sprake meer van verhuur, van een contract, maar van schenking, een beschikking door Hogerhand. Jes.61:3.

Zij die de erfenis ontvangen, ontvangen deze niet als moordenaars, maar als mede-erfgenamen van de Zoon van Zijn liefde. 1Petr.3:7.

Er komen géén nieuwe pachters meer, maar erfgenamen, Rom.8:17, Hebr.6:17, Jak.2:5, Titus 3:7.

Door de moord op de zoon treedt er een nieuwe situatie in. De wijngaard wordt aan **anderen gegeven**, n.l. aan de wáre Israëlieten. De scheiding der geesten, der zaden komt openbaar, doordat deze geconfronteerd werden met

de Zoon, met de Erfgenaam, met de Hoeksteen als breekpunt. Dus waren de pachters in het geheel geen erfgenamen, kwamen daarvoor in de verste verte niet in aanmerking, omdat zij geen Israëlieten waren.

De schapen (Israël-volken) horen naar Zijn stem en nemen Hem aan. De bokken (de Kaïn/Ezau-volken) wijzen Hem af, ja vermoorden Hem.

De heer wilde vrucht zien. Nu, de vrucht kwam. De vrucht van Kaïn/Ezau was hard, wrang, giftig, dodelijk!

De vrucht kwam van het zaad der slang, de vader der leugen, die een moordenaar was van den beginne, Joh.8:44.

Immers, aan de vrucht kent men de boom!

Juist de openbaarwording van het kwade zaad, juist hun misdaad, werd het heil voor het goede zaad. Dat is een markant keerpunt in de geschiedenis.

Hij zal de kwaden een kwade dood doen sterven, zo zeggen het de omstanders in Mattheus (in Marcus en Lucas zegt de Heiland dit zelf), die nog denken aan de mogelijkheid dat de heer de wijngaard wederom zal gaan verhuren.

Nee, Matth..21:43 zegt het anders. Het koninkrijk wordt van hen genomen en gegeven aan een **volk** (etnos staat er in het Grieks, en geen ecclesia/kerk) dat zijn vruchten zal dragen, zal opbrengen.

Hier wordt het pseudo-Israël eens en voorgoed verworpen! 1Thes.2:15.

Dus geen “verhuren” meer van de wijngaard, maar een “geven”, naar het hernieuwde verbond met de 12 stammen Israëls, Jer.31:31.

De heer van de wijngaard zal de kwaden een kwade dood aandoen. Wat wij daaronder hebben te verstaan is te lezen in Lukas 19:27 *Doch deze mijn vijanden, die niet hebben gewild, dat ik over hen koning zoude zijn, brengt ze hier, en slaat ze hier voor mij dood.*

Wie wilden niet dat Hij koning over hen zou zijn? Zie Johannes 19:15 *Maar zij riepen: Neem weg, neem weg, kruis Hem! Pilatus zeide tot hen: Zal ik uw Koning kruisigen? De overpriesters antwoordden: Wij hebben geen koning, dan den keizer.*

Johannes 19:21 *De overpriesters dan der Joden zeiden tot Pilatus: Schrijf niet: De Koning der Joden; maar, dat Hij gezegd heeft: Ik ben de Koning der Joden.*

Wij behoeven er geen lang zoekwerk naar te verrichten wie de vijanden, wie de kwade pachters waren. Het zijn de joden, voornamelijk de heersende priesterstand, onder leiding van Kajafas en Annas, Edomieten.

Het zijn dus niet zozeer de Khazaren die vandaag de dag door christenen naar de zionistenstaat “Israël” worden gehaald, om aldaar hun oordeel te

ondergaan. Nee, het zijn juist de Edom-joden die hun wrede dood tegemoet mogen zien in het door hen wederrechtelijk genomen land, de gestolen wijngaard. Ez.35.

In de gelijkenis wordt Elohim met een heer des huizes vergeleken, Die een wijngaard plantte. Die wijngaard is Zijn Koninkrijk op aarde met Zijn volk Israël als koninkrijksvolk. Hij zette er een heg omheen, Deut.32:8. Er werd een wijnpers in gegraven, dat wijst op de Wet, welke de goede wijn van de drab afscheidt. De toren in de wijngaard ziet op het koningshuis van David, Luk.19:13, Ps.61:4, Jes.5:1, 30:25 en Micha 4:8.

De wijngaard werd zogenaamd “verhuurd” aan pachters, aan het Huis Juda, uit wie David was voortgekomen.

De Kaïn/Ezau-nazaten hadden kans gezien zich in te mengen in het Huis Juda en zichzelf als judahieten te vermommen. Dat was de wolf in schaapskleren. Zij maakten er aanspraak op kinderen van Abraham te zijn, dus erfgenamen te zijn. In werkelijkheid was het bijzonder knap en doordacht van de heer Zijn wijngaard pro forma (voor de vorm) te verhuren, zien of de pachters in aanmerking zouden komen mede-erfgenamen te worden, of de pachters zich zouden gedragen zoals dat betaamt.

De heer neemt eerst de proef op de som, zien wat voor vlees hij in de kuip heeft. Zelf ging hij naar het buitenland en trok zich geruime tijd terug. Hij gaf hun de vrije hand.

Wij mensen zijn verantwoordelijk in al ons doen en laten. En dat is gelijk de testperiode, de testfase hoe of wij ons gedragen.

Israël was een zelfstandige natie geworden. Israël wilde een koning en kreeg een koning, eerst één in Elohims toorn, later één in Zijn gunst. De heer heeft alles aan zijn wijngaard gedaan wat maar enigszins nodig was.

Juist het inbrengen van kwaad zaad, van het slangenzaad tussen het vrouwenzaad maakte het zo moeilijk, want wie is wie?

Vandaar de proef op de som.

De wijngaard werd “verhuurd”. Een deel van het Huis Juda was nog het enige restant dat zich in het land Israël bevond, de rest, in feite alle twaalf stammen, was in de verstrooiing, Jak.1:1, Hand.26:7.

Tot dit Huis Juda (de kwade vijngengroep, Jer.24) zond de heer zijn knechten om vrucht van de oogst in ontvangst te nemen. Vrucht als een deel van de opbrengst als vorm van huur. Dat is slechts ééntiende deel. Elohim vraagt niet veel. Hij eist slechts ééntiende van het surplus. En dát vonden de pachters nóg teveel.

Zij behandelden de knechten kwalijk en vermoordden er sommigen. Die knechten zijn de ware profeten.

Ten laatste zond de heer zijn erfgenaam, zijn zoon die hem lief was. En ook hem vermoordden zij. Wat een “geluk” dat zij dat wilden doen, nog wel uit haat. De schapen zouden Hem nooit vermoord hebben, en tóch moest Hij sterven om Zijn volk te kunnen lossen, om de “huur” van de wijngaard ongedaan te maken..

Het koninkrijk was nog slechts gekoppeld en verbonden aan het gedeelte van het Huis Juda dat getypeerd wordt in Jer.24 als zijnde “kwade vijgen”, het pseudo-Juda. Doordat zij de erfgenaam vermoordden, kon het koninkrijk overgaan, gegeven worden aan een ánder volk (etnos), een ander Israël volk, nl. het Huis Israël in de verstrooiing. De joden, pseudo-Juda krijgen het koninkrijk nooit meer terug! De joden zijn de “onvruchtbare vijgenboomnatie”. Matth..21:19-20. Zij verloren voorgoed hun vermeende rechten op het rijk van Elohim. Alle eeuwen door hebben zij de rechten op het Rijk van Elohim opgeëist (de beloften aan Abraham), echter buiten Christus om. Zij hebben Christus vermoord, uit de weg geruimd en zichzelf daarmee buitenspel geplaatst. De moord op Christus maakt ons beide zaadlijnen weer eens goed duidelijk, wie wie is. (Wij spreken steeds van het “vermoorden” en van de “moord” der joden, maar in feite is het Yashua Zelf Die Zijn leven aflegde, zie Joh.10:18).

De één zijn dood is de ander zijn brood, en de één zijn verwerping is de aanneming van de ander. Dat blijkt uit Matth.25:32-46, wanneer het oordeel daar is en de **volken** (vers 32) vóór Hem vergaderd zullen worden. De schaap-volken (echte Israëlieten) zullen aan Zijn rechterhand worden gezet. De bok-volkeren (Kain en Ezau volkeren) zullen aan Zijn linkerhand worden geplaatst. De maatstaf in het oordeel betreft de vruchten, nl. het te eten en te drinken geven van Christus toen Hij hongerig en dorstig was, Hem te kleden toen Hij naakt was, Hem te bezoeken toen Hij in de gevangenis was, Hem te herbergen toen Hij als een vreemdeling was, etc. De Israelvolkeren weten het zelf niet en vragen: Waar hebben wij U hongerig gezien en gespijzigd? Etc.

Dan antwoordt de Koning hen: voor zover gij dit één van deze Mijn minste broederen hebt gedaan, hebt gij dat Mij gedaan.

De bokvolkeren zullen eveneens komen met dezelfde vragen wáár zij Christus hongerig en naakt hebben gezien. Zij hebben de minste broederen van Hem niet verzorgd, maar aan hun lot overgelaten! Het zat niet in hun genen, en het kwam niet in hun op om armen en gebrekkigen te helpen. In

Israëls genen zit iets van de liefde van Elohim, van Zijn barmhartigheid over goeden en kwaden, van vaderlijke zorg en ontferming. Dát zal worden beloond, en dáárop zal worden gelet als zijnde vruchten in het oordeel.

Wat een voordeel voor het ware Israël dat het pseudo-Israël de erfgenaam vermoordde!

De moord op de erfgenaam, de gewelddadige dood van Christus is het scharnier waarop álles draait, de spil waarom alles gaat in de geschiedenis. De moord was géén vergrijp, niet een ondoordachte fout. Nee, het was een koelbloedig berekende, overlegde en uit samenzwering ontsproten wrede moord. De pachters zijn volledig toerekeningsvatbaar en dragen volledig verantwoording voor hun misdaad(en). Tegenwoordig wil men de joden ontheffen van hun schuld inzake de moord op Christus.

Lucas 7:30 Maar de Farizeeën en de wetgeleerden hebben den raad Gods tegen zichzelf verworpen, van hem niet gedoopt zijnde.

Mattheus 27:18 Want hij wist, dat zij Hem door nijdigheid overgeleverd hadden.

Johannes 19:11 Jezus antwoordde: Gij zoudt geen macht hebben tegen Mij, indien het u niet van boven gegeven ware; daarom die Mij aan u heeft overgeleverd, heeft groter zonde.

De joden pleegden de zonde tegen de Heilige Geest, Mark.3:20-30, door te zeggen dat Yashua door Beëlzebul de duivelen uitwierp. Die zonden wordt hen nimmer vergeven, vers 28-29. Zij pleegden Godslastering. En dat spitste zich vooral toe tijdens Zijn verhoor.

Christus, de Zoon, als Koning-Priester naar Melchizedeks orde, wordt door de pachters, de toenmalige priesterkaste en zelfs mede door de koning Herodes, veroordeeld wegens Godslastering, waarna de dood.

Christus als Priester/Koning naar Melchizedeks orde staat tegenover de priesterorde van het pseudo Levi (in werkelijkheid waren de Hasmonieten Edomieten, dus ook Annas en Kajafas waren Edomieten), hoewel zij er aanspraak op maakten van Levi te zijn. Ezau viste achter het net, door de afgeschreven Levi te willen gebruiken als handvat om er zich nog aan te kunnen optrekken. Welnu, deze pseudo-Levi stond hier tegenover de gearressteerde Melchizedek en verwierp Hem. Levi had de tienden moeten geven aan deze Melchizedek -dat zijn de vruchten die de pachters hadden moeten afstaan- maar dat weigerde “Levi”. Levi wilde zélf de tienden behouden. Dat deed Abraham niet, en de ware Levi heeft in de lendenen van Abraham de tienden wél gegeven aan Melchizedek.

Christus beleed Elohim's Zoon te zijn, en daardoor stak de kerkelijke storm op. Hetgeen zij zochten, nl. een beschuldiging, reikte Hij hun zelf aan. Hier hadden zij een beschuldiging, Matth.26:65-66. En dan nog wel Godslastering! Dat betrof een zeer zwaar delict, z'n eigen handen op te durven heffen tot Elohim, zélf de Goddelijke privileges zich toe te eigenen!

De president-hogepriester Kajafas besloot onder ede: deze Ene moet voor ons allen de dood in! Unaniem werd besloten Hem te doden, met Godslastering als rechtsgrond. Zijn sterven achtte men noodzakelijk voor het bewaren van de geestelijke eenheid van het volk met Elohim. Wanneer déze mens niet sterft onder het Romeinse zwaard, zal het Goddelijke zwaard óns volk treffen, zei Kajafas. De hemel kan zulk een godslasteraar niet dulden. Het was de dure plicht van het Sanhedrin deze “rotte plek” uit het lichaam van Israël te verwijderen! En, Kajafas scheurde zijn klederen, als bewijs en teken van grote droefheid en verontwaardiging. Matth.26:65.

Hij òf wij!

Christus zei: Ik ben de Messias, Elohim's Zoon.

Kajafas zei: Hij lastert Elohim en is des doods schuldig.

Dus twee uitersten, waarbij het gaat om leven en dood, leugen en waarheid. Volgens Kajafas tastte Christus het wezen van Israëls religie aan. Deze Nazarener is een obstakel voor het volk, dat uit de weg geruimd dient te worden, wil het volk verder kunnen in zijn dienst en toewijding aan Elohim, wil Kajafas zeggen. Zijn dood is rechtsherstel, tot eer van de Allerhoogste.

De godslasteraar moet buiten de legerplaats sterven, in feite gestenigd worden. Israël was bezet gebied. Nu werd het onder Rome de vloekdood aan een houten paal. Wanneer déze goddeloze zondaar niet wordt gestraft, komt zijn vloek over heel het volk, aldus Kajafas.

Wij dienen ons te realiseren dat hier de Logos, de Woordvoerder van Elohim, staat en veroordeeld wordt als een Godslasteraar! En wel door de hoogste kerkelijke autoriteit! De uitspraak van Kajafas was bindend, hoewel hij zijn ambt en uitspraken zelf niet goed verstond. Toch sprak hij als het ware profetisch, als de mond van Elohim, dat het nut was dat deze ene zou sterven voor het volk. Niet voor het pseudo-Juda/Levi, maar voor het volk Israëls in de verstrooiing.

Het Sanhedrin stond voor de grote vraag hoe zij hún vonnis bekrachtigd konden krijgen door Rome. Zij moesten er een degelijke onderbouwing aan geven. Rome moest het vonnis uitvoeren. Pilatus mengt ook Herodes erin.

Hier staat weer een andere Edomiet voor de Messias; hier zien wij het koninklijke aspect. Eerst het priesterlijke aspect in Kajafas, nu het koninklijke in Herodes. Het gaat ook hier nog steeds om de oude vete tussen Ezau en Jakob, om de eerstgeboorterecht.

Ach Christus (Jakob), waar is Uw eerstgeboorterecht nu? Ezau zit immers op de troon!

Ezau had het eerstgeboorterecht weer van Jakob afgepakt. Ezau speelde in Kajafas en Herodes het sinistere spelletje mee. Laat Rome het vuile werk maar doen! Nee, Ezau zal zijn handen niet vuil maken aan Jakob, laat Rome dat maar doen.

Jakob was de rechtmatige bezitter geworden van het eerstgeboorterecht, van de wijngaard, van de erfenis. Slechts door haat, jaloezie en valsheid is de zone Jakobs (Christus) vermoord. Op die wijze dachten de “pachters” - in werkelijkheid waren het geen pachters, maar een stel grote bandieten - de wijngaard naar zich toe te kunnen halen.

Herodes mag meehelpen, en toen heeft Ezau in Herodes pas gezien wat het in werkelijkheid betekende het eerstegeboorterecht te bezitten, n.l. “Zwaar beladen te zijn”. Elohim roept op tot wáre dienst en aanbidding, tot vrijwillige verplichting en overgave. Met die “last” belaadt Hij Zijn volk, Zijn eerstgeborene. Maar die last wilde Ezau nooit en te nimmer dragen. Daarom verkocht hij zijn eerstgeboorterecht voor een schotel moes.

Hier, in Christus voor Kajafas, Pilatus en Herodes voltrekt zich wederom de stille strijd van Jakob in Pniël. Elohim gaat Zichzelf betalen, via de prijs van het bloed van de erfgenaam. De wijngaard moest weer erfenis worden. Elohim heeft Zijn wijngaard in werkelijkheid nooit verpacht. De pachters hebben er zelf pacht van gemaakt, hebben de wijngaard bezet, zich die maar toegeëigend. Nu gaat de heer de wijngaard loskopen! En wel door bloedstorting van Zijn enig geliefde Zoon!

Het pseudo-Levi-sanhedrin en het pseudo-David-Herodes-koningshuis heeft er geen notie van hoe Elohim het alles ziet en wil. Hoe de Hogepriester zélf als eigen offer zal worden gebracht, om daardoor het koningschap veilig te stellen. Het koningschap scheen verdwenen, als de afgehouden tronk van Isaï. Elohim wist daaruit nog een Scheut voort te brengen!

De joden zagen Christus als een vermeende profeet en koning en helemaal niet als een priester. Christus ging in volgens hen tegen alle dogmatiek en heilsleer in. De uitdelers en bedienaars van het heil waren zelf blind voor het

heil, wat vreselijk toch. Zij hadden de sleutel der kennis weggenomen. En hoe is dat vandaag de dag?

Christus zag de zaken helder en klaar. Hij aanvaardde Zijn komst als Koning, Zijn taak als Hogepriester en Zijn roeping als Profeet. Toch maakte Hij zijn haters niet wijzer dan zij reeds waren. Wanneer het Sanhedrin over de profetie sprak zweeg Hij stil. Toen Pilatus over het koningschap sprak, zweeg hij. Nee, Christus als Melchizedek hield geen processies voor Zichzelf, maakte geen public relations reclame. Hij wist Zich in het isolement geplaatst. Geen wereldse allure! Hji was een eenzame (Ps.35:17, 102:7). Van Zijn discipelen verlaten in Zijn uiterste nood.

De aap kwam uit de mouw, het geslacht van Kaïn sprak zijn vader na, die was een leugenaar en moordenaar. Pilatus zei: Ben ik mijns broeders hoeder? Ik ben onschuldig aan Zijn bloed. Was dat maar waar Pilatus. Zo kunt ge u er niet afmaken! En de joden antwoordden dat Zijn bloed over hen mocht komen. Zij waren niet bang voor bloedwraak. Van deze Godslasteraar doet het bloed niets meer, God helpe ons, wij kunnen niet anders dan volgens onze wet Hem doden! En, de schare brulde het uit, hysterisch en met grote kracht: Weg met Hem, aan het vloekhout!

De helderheid van geest was verdwenen. Hysterie volgde. Nee, Elohim zou hén niet vervolgen om het vergieten van het bloed van deze godslasteraar, zo meenden de joden.

Zeker, het vergoten bloed heeft een stem. Deut.21 De stem van het onschuldig vergoten bloed valt niet te smoren. Dat wisten zij drommels goed. Maar dan moest het recht verkracht zijn en daarvan was hier in hun ogen volstrekt géén sprake.

Het bloed vertegenwoordigt een rechtspersoon. Door Zijn bloed over hen uit te roepen verwierpen zij Christus als rechtspersoon, als persoonlijkheid, als iemand die van geen enkele betekenis voor hen was en ook voor Elohim niet meer telde. Men achtte Hem een vreemdeling te zijn, dus een rechteloze, Die geen begrafenis als Israeliet mocht krijgen. Vandaar dat men Akeldama kocht van de terug ontvangen zilverlingen (het verradersloon) om Hem daarin te kunnen begraven.

Wat heeft Hij dan voor kwaads gedaan, klonk de vraag van Pilatus?

Daarop bleven de joden het antwoord schuldig. Zij verwierpen de raad van Elohim tegen zichzelf. Door haat leverden ze Hem over. Zijn bloed over ons en onze kinderen! Weg met deze pest!

Alzo werden alle rechtsnormen verkracht en geschonden!

Maar...., zonder bloedstorting is er géén vergeving! Hebr.9:22.

Zijn bloed móest uitgestort in de dood. Hij moest bloedloos worden, om te worden tot een levendmakende Geest! 1Cor.15:45.

De wijngaard moest weer erfenis worden, door de dood van de Erfgenaam, zodat Elohim naar recht de pachters een wrede dood mocht geven!

Breng hen hier, deze Mijn vijanden die niet gewild hebben dat Ik koning over hen zou zijn en sla hen voor Mijn voeten dood! Luk.19:27.

Dat is Pascha, uittocht, uittocht in omgekeerde zin, niet van Israël uit Egypte, maar van Ezau uit Israël, uit het land dat hij zich wederrechtelijk toeëigende, Ez.35-36, de wijngaard waarover Ezau meende pachter en later eigenaar te kunnen zijn. De joodse encyclopedie zegt zelf dat Edom zich in het moderne jodendom bevindt. Welnu, dan weten wij vanuit de Schrift wat het jodendom te wachten staat!

Nogmaals, wij mogen wel dankbaar zijn voor de misdaad der pachters. Door hun moord op de Zoon kon de erfenis de onze worden.

Joh.3:16 Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.

17 Want God heeft Zijn Zoon niet gezonden in de wereld, opdat Hij de wereld veroordelen zou, maar opdat de wereld door Hem zou behouden worden.

18 Die in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld, maar die niet gelooft, is alrede veroordeeld, dewijl hij niet heeft geloofd in den Naam des eniggeboren Zoons van God.

19 En dit is het oordeel, dat het licht in de wereld gekomen is, en de mensen hebben de duisternis liever gehad dan het licht; want hun werken waren boos.

20 Want een iegelijk, die kwaad doet, haat het licht, en komt tot het licht niet, opdat zijn werken niet bestraft worden. (de pachters toonden hun kwade werken)

21 Maar die de waarheid doet, komt tot het licht, opdat zijn werken openbaar worden, dat zij in God gedaan zijn.

Vele herders (pachters en huurlingen) hebben Mijn wijngaard verdorven, klinkt het woord in Jeremia 12:10, zodat de ware dochter Sions overgebleven is als een nachthutje in de wijngaard, Jes.1:18

Toch zal Jahweh in het laatste der dagen weer een wijngaard hebben, zie Jes.27:2, waarvan bij beurte gezongen moet worden:

2 *Te dien dage zal er een wijngaard van roden wijn zijn; zingt van denzelven bij beurte.*

3 *Ik, de HEERE, behoede dien, alle ogenblik zal Ik hem bevochtigen; opdat de vijand hem niet bezoeke, zal Ik hem bewaren nacht en dag.*

4 *Grimmigheid is bij Mij niet; wie zou Mij als een doorn en distel in oorlog stellen, dat Ik tegen hem zou aanvallen, en hem te gelijk verbranden zou?*

5 *Of hij moest Mijn sterkte aangrijpen, hij zal vrede met Mij maken; vrede zal hij met Mij maken.*

6 *In het toekomstige zal Jakob wortelen schieten, Israel zal bloeien en groeien; en zij zullen de wereld met inkomsten vervullen.*

Dat is de wijngaard waarvan ook Salomo sprak in Hooglied 8:11

1 *Salomo had een wijngaard, te Baal-hamon; hij gaf dezen wijngaard aan de hoeders, een ieder bracht voor deszelfs vrucht duizend zilverlingen.*

12 *Mijn wijngaard, dien ik heb, is voor mijn aangezicht; de duizend zilverlingen zijn voor u, o Salomo! maar tweehonderd zijn voor de hoeders van deszelfs vrucht.*

Israëls hoeders zijn trouwe hoeders, geen pachters of huurlingen, maar bewaarders en hoeders, herders en rechtvaardigen. Zij zullen de wereld met inkomsten vervullen. Een ieder bracht zelfs voor duizend zilverlingen vruchten voort, dat is toch geweldig. Geen 10%, maar 1000%! En, zij mochten er zelf 200% van houden!

Een heerlijke tijd staat Jakob te wachten, het toekomstige, wanneer Jakob zal wortel schieten en Israël zal bloeien en groeien.

Vol verwachting klopt ons hart!

Want: *Psalm 31:19*

O, hoe groot is Uw goed, dat Gij weggelegd hebt voor degenen, die U vrezen; dat Gij gewrocht hebt voor degenen, die op U betrouwen, in de tegenwoordigheid der mensenkinderen!

PF VDM 28-4-2000